

Решение на Съда (голям състав) от 1 август 2022 г. (преюдициално запитване от Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem — Нидерландия) — I, S/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Дело C-19/21) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) № 604/2013 — Критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила — Член 8, параграф 2 и член 27, параграф 1 — Непридружен ненавършил пълнолетие, който има роднина, законно намиращ се в друга държава членка — Отхвърляне от тази държава членка на искането за поемане на отговорност за това ненавършило пълнолетие лице — Право на ефективни правни средства за защита на посоченото ненавършило пълнолетие лице или на посочения роднина срещу решението за отхвърляне на искането — Членове 7, 24 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Висш интерес на детето)

(2022/C 408/16)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Страни в главното производство

Жалбоподатели: I, S

Ответник: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Диспозитив

Член 27, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, във връзка с членове 7, 24 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз,

трябва да се тълкува в смисъл, че:

държавата членка, до която е отправено искане за поемане на отговорност на основание член 8, параграф 2 от този регламент, е длъжна да предостави право на правни средства за защита пред съд или правораздавателен орган срещу нейното решение за отхвърляне на искането — на непридружения ненавършил пълнолетие по смисъла на член 2, буква й) от посочения регламент, който е подал молба за международна закрила, но не и на негов роднина по смисъла на член 2, буква з) от същия регламент.

⁽¹⁾ ОВ С 128, 12.4.2021 г.

Решение на Съда (девети състав) от 8 септември 2022 г. (преюдициални запитвания от Sąd Rejonowy dla Warszawy — Śródmieście w Warszawie — Полша) — E.K., S.K./D.B.P. (C-80/21), B.S., W.S./M. (C-81/21), и B.S., Ł.S./M. (C-82/21),

(Съединени дела C-80/21—C-82/21) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 93/13/ЕИО — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 — Договори за ипотечен кредит — Последици от установяването на неравноправността на клауза — Погасителна давност — Принцип на ефективност)

(2022/C 408/17)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Rejonowy dla Warszawy — Śródmieście w Warszawie

Страни в главните производства

Ищци: E.K., S.K. (C-80/21), B.S., W.S. (C-81/21), B.S., Ł.S. (C-82/21)

Ответници: D.B.P. (C-80/21), M. (C-81/21), M. (C-82/21)

Диспозитив

- 1) Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори

трябва да се тълкуват в смисъл, че:

не допускат национална съдебна практика, съгласно която националният съд може да установи неравноправността не на цялата клауза от договор, сключен между потребител и продавач или доставчик, а единствено на елементите от нея, която я правят неравноправна, така че след премахването на такива елементи клаузата да остане частично действителна, когато такова премахване ще доведе до изменение на съдържанието на посочената клауза, като се засегне същността ѝ, като това трябва да се провери от запитващата юрисдикция.

- 2) Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13

трябва да се тълкуват в смисъл, че:

не допускат национална съдебна практика, съгласно която, след като установи нищожността на неравноправна клауза, която се съдържа в договор, сключен между потребител и продавач или доставчик, и не води до нищожност на договора в неговата цялост, националният съд може да замести тази клауза с диспозитивна разпоредба от националното право.

- 3) Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13

трябва да се тълкуват в смисъл, че:

не допускат национална съдебна практика, съгласно която, след като установи нищожността на неравноправна клауза, която се съдържа в договор, сключен между потребител и продавач или доставчик, и води до нищожност на договора в неговата цялост, националният съд може да замести клаузата, която е обявена за нищожна, или с тълкуване на волята на страните, за да избегне обявяването на нищожността на договора, или с диспозитивна разпоредба от националното право, дори потребителят да е информиран за последиците от нищожността на същия договор и да ги е приел.

- 4) Директива 93/13, разглеждана предвид принципа на ефективност,

трябва да се тълкува в смисъл, че:

не допуска национална съдебна практика, съгласно която десетгодишният давностен срок за предявяване на иск от потребителя за връщане на суми, които са недължимо платени на продавач или доставчик в изпълнение на съдържаща се в договор за кредит неравноправна клауза, започва да тече от датата на всяка изпълнена престация от потребителя, дори самият той да не е могъл към тази дата да оцени неравноправността на договорната клауза или не е знаел за нейната неравноправност, и без да се отчита обстоятелството, че периодът за издължаване по договора — в разглеждания случай тридесет години — значително надхвърля десетгодишния законов давностен срок.

(¹) ОВ С 242, 21.6.2021 г.